

ГЛАВА 1

ШЕТЛАНДСКИТЕ ОСТРОВИ

СТЕЛА стоеше надвесена над дървения паркет и гледаше мастиленосините вълни далече под себе си.

Знам, че си някъде там долу...

Сякаш в отговор, водата внезапно се надигна и разлюля ферибота, при което стомахът ѝ се сви. Така или иначе, никога не е харесвала да е в откритото море, но кошмарът правеше нещата още по-зле. Не си го спомняше целия. Дълбока, тъмна вода. Усещане за даване. Денем подробностите обаче винаги избледняваха като мъгла, огряна от слънчева светлина.

Мама все винаги беше баба – с всичките ѝ приказки за морски вещици и *сеаки**, сини хора и водни чудовища. Стела вече не вярваше съвсем на историите, но от дълбоката вода все още я побиваха тръпки. Не можеше да се отърси от чувството, че там долу се таи нещо и я наблюдава.

– Вече приближаваме – обади се баща ѝ и очите му блестяха. – Краят на света!

* Митични същества в келтската и скандинавската митология, които могат да се превръщат от тюлени в хора. – Б. пр.

Наистина се усещаше така. Пътуваха от цяла вечност. Все на север. Докато въздухът не стана кристалночист и единственият звук беше викът на морските птици.

Баща ѝ я побутна с лакът.

– Вълнуваш ли се, че пак ще видиш Шетландските острови?

– Нямам търпение – отвърна тя.

Откакто се преместиха, Стела копнееше да се върне, но сега, когато това наистина се случваше, всичко изглеждаше тревожно реално.

– Щеше ми се и вие да можехте да останете.

Баща ѝ я презърна през раменете.

– Обсъдихме го вече.

– Поне само за няколко дни?

– Знаеш, че няма как – отговори той. – Затова идваш тук. С майка ти имаме работа.

Работа. Вечно тази работа.

Другите семейства ходеха на ваканция заедно. В това беше цялата идея на ваканцията.

– Това, което вършим, е важно – продължи баща ѝ.

По-важно от мен. Стела присви очи насреща му, но той просто ѝ се усмихна.

– Мога да гойда с вас – настоя тя. – Ще ви помагам.

– Бъди разумна – каза баща ѝ. – Ще се побъркаш от скука. Освен това не мисля, че допускат деца на изследователски кораби.

Стела направи физиономия, с която да му покаже какво мисли за това.

– Хей, ти си тази, която мрънкаше до безкрай,

че иска да се върне тук! – каза баща ѝ.

Така си беше, но Стела си представяше, че ще се върнат *заедно*, като семейство. Не единствено тя, сама. Да, вълнуваше се, че отново ще види дядо си. Но онова, което помрачаваше радостта ѝ, беше раздялата с родителите ѝ. Шест седмици бяха много време.

Баща ѝ нежно я разтърси за рамото.

– Мисли си хубави неща, помниш ли? – каза той. – Знам, че се притесняваш, но съм сигурен, че ще си прекараш чудесно!

Стела сви пръсти в обувките си. Може и да беше прав. Може би щеше да е страхотно.

– Хайде – продължи той. – Кажу ми едно нещо, за което нямаш търпение.

Стела се замисли за момент.

– Горещ шоколад – отговори тя.

В огромна чаша. С течна сметана вместо мляко. И много маслени бисквити.

– Повече, отколкото ми позволявате вкъщи – добави тя, предизвиквайки баща си да се възпротиви.

– Звучи прекрасно – отвърна той. – Със сметана? И бисквити за топене?

Стела кимна. Той си спомняше.

– Значи, горещ шоколад. Какво друго?

– Пак да видя кайри* – каза тя. – Истински, живи кайри.

– *Тами нори* – припомни ѝ баща ѝ името им на шотландски. – Помоли дядо си да те заведе до фара.

* Тъпоклюната кайра е морска птица от семейство Кайрови. Има характерна ярко оцветена човка, особено през размножителния период. Походката ѝ е самоуверена и същевременно комична. – Б. р.

По това време на годината гнездят. Ще можеш да ги видиш съвсем отблизо.

Трудно беше да е ядосана на баща си задълго дори когато си го заслужаваше. Някак винаги знаеше какво да каже.

Кайри! Съвсем отблизо!

– Вълнувам се и че ще съм с дядо – добави тя.

Странно щеше да е да го види без баба ù. Винаги са били двойка. Сол и пипер. Мед и масло. Баба и дядо.

Сега беше само дядо ù. Но все пак щеше да е страхотно да го види. Беше минало толкова много време! Цели шест години. Последния път, когато го видя, тя беше само на пет.

– Дали изобщо ще ме познае? – зачуди се тя.

Баща ù се усмихна.

– И още как. Но със сигурност ще е смаян. Любимото му момиченце, съвсем пораснало и самостоятелно.

Сърцето на Стела се изпълни с гордост. Тя изпъчи гърди, извърна лице към вятъра и отпусна коленете си, за да откликне на всяко полшване на ферибота – като истински шетландски моряк.

Палубата внезапно подскочи с една вълна и тя отново се вкопчи в перилото. Баща ù как го правеше да изглежда толкова лесно?

– Ето го и брега – каза той и посочи към хоризонта.

Стела се втренчи в далечната точка и стомахът ù подскочи като риба на сухо. Скоро трябваше да се сбогуват.

Шетландският бряг приличаше на мидичка.

Малка сива гърбица ниско над морето. С постепенното приближаване на ферибота скалите се изви-сяваха все по-високо. Край отвесния бряг се виеха и спускаха чайки като пилоти каскадьори.

По островчетата край сушата се припичаха десетки тлюени като тлъсти черни наденици. Стела ги посочи развълнувано:

– Спящи *сеаки*!

– Бях забравила, че ги наричаше така – обади се майка ѝ, която се присъедини към тях край паракета.

– Събрали са се цяла компания по случай пристигането ти – пошегува се баща ѝ. – Спомняш ли си историята за *сеаките*?

– Разбира се – отговори Стела. – Даже си нося книгата.

– „Шетландски митове и магии“? Нищо чудно, че раницата ти тежи толкова! – възкликна майка ѝ, като я повдигна. – Как успя изобщо да я натълчеш вътре?

– Извадих някои неща... – призна Стела.

– Какво?! – подскочи майка ѝ. – Какви неща?

Стела направо виждаше списъците, които се превъртаха в ума на майка ѝ.

– Нищо важно – успокои я тя. – Някой и друг чифт излишни чорапи.

– Нямахте нищо излишно! – възмути се майка ѝ. – А и съм ти приготвила цял куп книги. Онази направо се разпада!

Стела внезапно се смути. „Шетландски митове и магии“ вече имаше доста опърпан вид. И отдавна

я беше награснала. Но още си ѝ беше любима.

– Баба винаги ми я четеше – каза тя. – Щом като се връщам тук, просто реших, че...

– Добра идея – рязко се намеси баща ѝ. – Дядо ти ще се зарадва.

Майка ѝ поклати глава и погледна към багажа на Стела с подозрение – вероятно чудейки се какво ли още е извадила.

Бащата на Стела сложи окуражително ръка през раменете на майка ѝ.

– Няма проблем – промърмори той в косата ѝ. – Чорапите се перат. Всичко ще е наред.

Стела му се усмихна с благодарност.

– Хайде, кажи ни за какво още се вълнуваш – подкани я той.

– Северното сияние? – каза тя неуверено.

Баща ѝ поклати глава.

– Не и по това време на годината. В момента има бели нощи, така че няма да се стъмва изцяло.

Не се стъмва? Значи, ще мога да стоя будна по цяла нощ!

– Но това не означава, че можеш да стоиш будна по цяла нощ – обади се майка ѝ.

Майка ѝ понякога правеше така, направо ѝ четеше мислите, обикновено когато Стела се опитваше да хитрува.

– Във ваканция е – обади се баща ѝ. – Нищо няма да ѝ стане, ако остане до по-късно.

– По-скоро си мислех за баща ти – отговори майка ѝ. – Смятам, че ще има нужда от достатъчно сън, дори при Стела това да не е така.

– Ще се грижиш за дядо си, нали? – попита татко ѝ.

Това не беше истински въпрос. Просто искаше да накара съпругата си да се почувства по-добре. Тя почти щеше да му каже това, но един бърз поглед към лицето на майка ѝ я разколеба.

– Ще съм разумна – обеща тя. – И много полезна. И ще си лягам навреме. И сама ще си пера чорапите, ако нямам чисти. Не се притеснявай. Всичко ще бъде наред.

Така ще е – помисли си тя. – Всичко ще бъде наред. Стомахът ѝ се присвиваше нервно. Приеми го като едно голямо прикалочение – окуражи се тя.

Стела си пое дъх, докато се плъзгаха през тесния отвор в стените на пристанището, все едно можеше да стесни ферибота, като си глътне корева. Пристанището гъмжеше от рибарски лодки с полюшващи се въжета.

Чу се силното бръмчене и ръмжене на перките, когато фериботът леко се прибра до стената. Двама души от екипажа скочиха на сушата и започнаха да връзват въжетата за колчетата, които се подаваха по кея като огромни гъби.

Стела погледна надолу над перилата. Дълги тъмнокафяви водорасли се виеха под повърхността на водата. Преброи пет медузи.

Не искам да падам там.

Частичка от кошмара се прокрадна в ума ѝ: усещането, че е заклецена, оплетена във водорасли.

Баща ѝ взе багажа ѝ с една ръка и се запъти надолу по мостчето толкова спокойно, сякаш е тръг-

нал на следобедна разходка, а после се насочи към пристанището.

Стела хвърли поглед назад към майка си. При баща ѝ изглеждаше толкова лесно, но сега беше неин ред.

Тя си пое дълбоко дъх за кураж. Също и в случай че падне долу.

Не си го мисли! Няма да се случи.

Мостчето се разклати под краката ѝ. Три малки стъпки, с широко разперени ръце, все едно ходи по въже, после скочи долу, върху бетона, и най-сетне издиша.

Хубаво беше да усети твърда земя под краката си.